

Phải lắm! Nếu nàng là Minh Minh thật thì việc gì phải sợ hấn? Cùng với ý nghĩ, nàng phóng tới tát lên mặt hấn, quát lớn:

- Tại sao bữa nay anh hung hăng với em quá vậy? Vợ chồng yêu nhau cả đời, thiếu một lần bộ anh chết sao? Bây giờ em muốn đi tắm, anh có buồn ngủ thì ngủ trước đi.

Hấn không ngờ trong giờ phút này nàng còn có thái độ đó, nên hứng trọn cái tát của nàng mà không có phản ứng gì. Đồng thời cái tát tay ấy làm hấn hoang mang lo sợ nàng chính là Minh Minh, thì tội lỗi hấn biết chuộc sao đây?

Đánh xong nước cờ liều, Lyly giả bộ dùng dằng chụp cái áo ngủ của Minh Minh để trên đầu giường đi vào phòng tắm khép cửa lại. Nàng định khóa cửa, xong lại nghĩ:

- Hấn đang nghi ngờ ta, nếu ta khóa cửa lại, càng khiến hấn nghi ngờ thêm. Giữa ta với hấn bây giờ là trận chiến cân não, ta phải đi nước cờ cao hơn hấn mới thắng được.

Nàng đã không những không khóa cửa, mà lại mở hé hé cửa, vừa cho nước vào bồn, vừa ca hát líu lo một bản nhạc Việt Nam.

Tschechow gần như thua trận, hay nói cách khác hấn đã tin 90% nàng là Minh Minh, vì kẻ giả mạo nào khác có gan bằng trời cũng không thể bình tĩnh như thế. Và bây giờ bản chất cứng chiều sợ vợ của hấn trở lại, hấn cảm thấy lạnh, chui ngay vào chăn, nhắm mắt lại, nhưng không ngủ. Trong lòng hấn ăn năn hối hận vô cùng.

Lyly cố ý ngâm mình trong bồn nước thật lâu, chờ hấn ngủ. Một giờ sau lắng tai không nghe động tĩnh bên ngoài, nàng mới rón rén đi ra...

Vì phòng tắm ăn thông với phòng ngủ, nên nàng vừa lộ mặt ra hấn đã ngóc đầu dậy, nói giọng gần như xưng tội:

- Milja! Tha lỗi cho anh lúc này nghe cưng. Anh vì quá yêu em mà có những nghi ngờ bậy bạ trong đầu. Anh... anh không ngủ được vì quá hối hận đã nặng lời với em. Em tha lỗi cho anh nghe em.

Nhờ đi nước cờ không tránh né sợ hãi lắm, mà nàng đẹp được nỗi nghi ngờ trong lòng hấn. Giờ đây Lyly phải liều tiến thêm bước nữa. Nàng leo lên giường nằm bên cạnh hấn, mặt giả bộ còn giận, vừa nói:

- Bỗng dưng anh nói em không phải là vợ anh, chẳng lẽ sau tai nạn em biến thành kẻ khác? Bất quá sau mấy lần giải phẫu em có thay đổi chút ít, nhưng... chẳng lẽ vì thế anh không thừa nhận em là vợ?

- Anh có tội! Anh có tội! Anh nói bậy! Đừng giận anh nghe cưng.

Hấn vừa nói vừa choàng vòng tay qua ôm nàng, vừa thủ thỉ vào tai:

- Ta yêu nhau cho quên những hờn giận nghe cưng?

Giờ phút đó, bỗng dưng Lyly nhớ đến câu nói của Chef:

"Tôi chỉ xin cô, dù có lâm vào hoàn cảnh khó khăn trái lòng, hãy cố gắng chấp nhận hy sinh, để hoàn thành nhiệm vụ và bình an trở về... Tôi biết tôi có lỗi với cô và chuyện này trở về cô sẽ oán ghét tôi..."

Té ra Chef nàng đã biết trước cảnh này, biết nàng phải làm vợ tên Nga Tschechow, cho nên đã khuyên nàng chấp nhận để lo xong nhiệm vụ.

Trời ơi! Tại sao Chef lại tàn nhẫn thế? Dù sao Chef cũng phải biết ta là phụ nữ Việt Nam, chớ đâu phải là đằm mà xem nhẹ sự lang chạ với đàn ông? Dù ta có tư tưởng tự do phóng túng, đầu óc không cổ hủ hai chữ trinh tiết, nhưng ái ân là kết

quả của tình yêu, ta với hắn dù không là kẻ thù nhưng cũng gần như kẻ thù, thì làm sao chịu đựng được sự chung đụng của xác thịt?

Chef là đàn ông, việc chi đối với Chef cũng thấy dễ dàng. Chef chỉ cần tiến tới mục đích, đoạt được thắng lợi, dù Lyly này phải làm việc trái lòng, hy sinh thân xác!

Trời ơi! Sao Chef lại có thể tàn nhẫn với Lyly như thế?

Càng nghĩ, càng nhớ đến những lời của Chef, Lyly càng uất tức không thể tả, nước mắt ứa ra, cơn giận bùng bùng trào lên. Bây giờ mà giả tí có Trụ Cờ Vàng đứng trước mắt, nàng sẽ tát Chef mấy bạt tai cho đã nư giận, rồi nàng sẽ làm đơn xin thôi.

Mãi mê nghĩ đến Chef, thêm với nỗi uất tức, Lyly không hay bàn tay của Tschechow đang phiêu lưu trên thân thể mình. Bất thần hắn tung mền ra, giật phăng chiếc áo ngủ của Lyly quăng xuống đất, đồng thời với tiếng quát:

- Nàng là ai? Gò ngực đó tuy đẹp thật, tấm thân đó tuy tuyệt mỹ thật, nhưng nhất định không phải là vợ ta!

Đến lúc đó nàng mới giật mình nhớ đến thực tại và thái độ của Tschechow tuy có làm cho Lyly kinh tâm động phách phút đầu, nhưng sau đó nàng bình tĩnh lạ lùng, y như con người khi biết mình đã lâm vào con đường cùng, chấp nhận cái chết một cách thản nhiên.

Tschechow lại quát lên:

- Nói đi! Lý do gì nàng vào đây làm vợ ta? Tên bác sĩ Wladimir có âm mưu gì? Minh Minh của ta đâu? Nếu nàng chịu khai thật tất cả, ta sẽ không giết nàng.

Sau câu nói đó hắn đã phóng xuống giường, kéo ngăn tủ chiếc bàn nhỏ (table de nuit) lấy ra một khẩu súng lục cầm lăm

le nơi tay, vừa hăm dọa:

- Ta đếm ba tiếng, nếu nàng không khai sự thật, ta giết nàng tức khắc!

Lyly vẫn nằm bất động trên giường, mắt nhắm lại chờ chết... Chuyển đi này dù sao nàng đã hoàn thành sứ mệnh, CIA đã đạt được mục đích, Chef nàng đã trả được một phần ân nghĩa với họ. Như thế việc Phục Quốc dễ dàng hơn. Nàng chết mà đem điều lợi ích cho Quốc Gia, cái chết không đáng tiếc lắm.

Chỉ ân hận một điều, bấy lâu nàng đã yêu thầm "Người Hùng Chiến Khu", dù không biết người đó là ai? Hình hài tuổi tác ra sao? Nhưng một người dám bỏ tất cả những danh lợi, phú quý, vật chất bên ngoài, chịu sống cảnh màn trời chiếu đất, chung đụng với muỗi mòng rắn rết ở rừng sâu, để chống với kẻ thù cộng sản, giành lại quê hương, đã làm tim nàng rung động. Nàng ao ước được một lần giáp mặt để tỏ tình, một lần được nằm trong vòng tay ân ái của chàng để tưởng nhớ muôn kiếp... Phải chi nàng thỏa được mộng ước đó, cái chết của nàng hôm nay không tức tử lắm!

Nước mắt nàng từ từ chảy ra giữa đôi bờ mi khép kín...

Trong khi đó Tschechow đã đếm ba tiếng rồi, nhưng tay súng của hắn bỗng nhiên xuôi xuống. Qua ánh đèn mờ ảo, tấm thân nàng kiêu nữ nằm bất động trên giường không khác gì một bức tượng hồng ngọc, do bàn tay siêu việt của Hóa công hình thành.

Trên thế gian này chỉ những kẻ ngu khờ mất trí mới đập vỡ một bức tượng tuyệt tác bằng ngọc. Và thế gian này chỉ có kẻ không là đàn ông mới không biết giao động cảm xúc trước đàn bà.

Tschechow là con người biết thưởng thức cái đẹp, mà cũng là một đàn ông rất đàn ông, cho nên không những hắn không

thể bắn chết người đàn bà mà hán biết chắc không phải là vợ hán, lại còn vứt bỏ khẩu súng xuống giường, nhào lên mình nàng, cùng với câu nói của kẻ si tình:

- Tôi yêu nàng! Tôi yêu nàng! Bất cứ nàng là ai, tôi vẫn muốn được yêu nàng.

Tiếc cho hán, khẩu súng vô tình rơi đúng vào tầm tay của Lyly, và mặc dù nàng đang nhắm mắt chờ chết, nhưng tác động của người nữ điệp viên gan dạ, bao phen vào sinh ra tử, trong phút nguy cơ ấy, phản ứng một cách tự nhiên không tính toán, chụp ngay khẩu súng, lăn một vòng, lấy cò, đúng vào lúc thân hình của Tschchow nhào lên. Hán rơi tõm xuống giường như trái mít rụng.

Không cần biết hán sống chết ra sao, Lyly chụp áo ngủ tròng vào, phóng nhanh ra ngoài mở cửa chạy ra đến cầu thang máy.

Không hiểu súng nổ giữa đêm trường làm kinh động mọi người, hay Tschchow còn đủ khả năng để nhận chuông báo động, mà độ hai phút sau đèn ở hành lang cháy rực lên, cùng lúc tòa cao ốc vang vang tiếng chuông báo động ngay khi Lyly chưa kịp lấy được thang máy.

Không chần chừ, Lyly phóng nhanh xuống cầu thang thường, nhưng nàng vừa xuống được một tầng, bỗng có người từ dưới chạy lên chụp nàng đẩy vào căn phòng nhỏ độ hai thước vuông, bên trong chứa dụng cụ đồ nghề lau chùi như máy hút bụi, chổi, nùi lau v.v...

Người chụp nàng đây vào đó chính là người đàn bà hóm qua nàng đã gặp ngoài hành lang khi bà ta lau chùi dọn dẹp. Bà ta đẩy nàng vào đó thì khóa nhanh cửa lại. Bên ngoài lúc bấy giờ có tiếng xôn xao và tiếng chân của nhiều người cùng tiếng còi của cảnh sát.

Gian phòng tuy kín mít, gần như không có không khí lọt vào, đồ đạc chật ních, mà lại là mùa hè, song Lyly cảm thấy lạnh run trong lớp áo ngủ mỏng manh. Không biết thời gian bao lâu, có lẽ đến lúc trời sáng, tòa nhà mới yên tĩnh trở lại và lúc đó Lyly mới nghe tiếng động thật khẽ nơi ổ khóa. Rồi người đàn bà mở cửa lách vào trao cho nàng bộ quần áo và nói thật nhỏ:

- Suốt đêm nay họ khám xét tất cả các apartment của sáu tầng lầu mà không tìm ra cô, hiện cảnh sát còn canh trước cửa ra vào. Tạm thời cô ngồi đây chờ tôi tìm cách đưa cô rời nhà này.

Nói xong câu ấy bà ta hé cửa nhìn ra hành lang, thấy không có người mới rón rén đi ra, khóa cửa, nhốt Lyly lại đó.

Đến trưa bà ta trở lại cùng với thùng chứa rác có bánh xe đẩy, loại thùng rác ở các tòa cao ốc cho nhiều gia đình quăng rác vào đó. Bà ta bảo Lyly vào ngồi trong đó, rồi bà chất nhiều bao rác và thùng carton lên trên, đẩy vào thang máy, đưa ra khỏi tòa cao ốc không gặp khó khăn trở ngại nào. Cũng may thùng chứa rác và các bao rác đều là loại rác giấy, nên Lyly chẳng phải khổ sở khi ẩn trốn trong đó.

Đẩy ra ngoài một đoạn xa xa, thừa lúc không có người qua lại bên đường, người đàn bà dừng lại, gọi Lyly leo ra. Bà ta hỏi:

- Cô có biết cô phải đi đâu không?

- Vâng, tôi cần đến nhà may Nicolai gần nhà ga.

- Đây đến đó phải qua nhiều đoạn métro (xe điện dưới hầm). Tôi sẽ đưa cô đi.

- Hay chúng ta lấy taxi?

- Đi taxi rất nguy hiểm, vì sáng này các mặt báo đều có đăng hình cô là người cảnh sát đang truy tìm. Cả đài phát thanh, đài

truyền hình cũng đều loan tin này.

Thế là cả hai đi đến trạm métro. Vừa ló mắt xuống hầm người đàn bà vội vàng kéo Lyly dội ngược trở lên. Vì trước các cửa métro đều có cảnh sát và nhân viên KGB đứng nhìn mặt từng hành khách bước lên xe.

Trở lên đường bộ, Lyly bàn:

- Hay bà cùng tôi đi bộ vậy.

- Xa lắm, không thể đi bộ được. Và lại chưa chắc giữa đường không gặp sự kiểm soát của họ.

Tuy nói là nói vậy bà ta và Lyly vẫn bước đều đều, chớ không dám đứng lại, sợ gây chú ý của người qua đường. Đến gần ngã tư cả hai chợt thấy hai tốp lính đang xét giấy tờ và nhìn mặt khách bộ hành, người đàn bà đứng sững lại nói:

- Nguy rồi! Chúng ta nên đi qua đường khác.

Cả hai quay đầu đi ngược trở lại, rồi rẽ vào một con lộ nhỏ. Lyly bỗng nghĩ ra một kế nói:

- Bà cho tôi mượn đỡ cái khăn choàng của bà. Tôi giả làm người bệnh, bà đón taxi đưa tôi đi vậy.

- Cô thông minh lắm.

Bà ta đón taxi và giả vờ dìu nàng lên xe. Lúc ngồi trên taxi bà ta còn ôm nàng vào lòng để người tài xế không trông thấy mặt nàng.

Sự thật thì không phải tất cả tài xế taxi đều đọc báo ngay sáng sớm, Lyly có thể đi đứng tự nhiên, người tài xế cũng chẳng lưu ý.

Vào hiệu may Nicolai, Lyly chưa kịp hỏi thăm tìm người chủ, vừa trông thấy mặt nàng một người đàn ông chạy ra kéo nàng vào buồng trong và nói:

- Tôi rất lấy làm lo cho cô không thoát vòng lưới cảnh sát và KGB.

Người đàn bà trao đổi vài câu với người chủ tiệm may rồi từ giã Lyly. Bà ta không quên chúc nàng nhiều may mắn.

Chủ tiệm may là một người vào khoảng tuổi trung tuần, nói chuyện rất cởi mở. Ông ta cho biết ông là người Ba Lan, gốc Do Thái. Ông ta đưa cho Lyly một xấp báo và nói:

16 - Cô đọc những tin này. Xem ra KGB muốn dấu nhem sự thật. Tôi tự hỏi họ đang mưu tính gì đây?

16 Lyly liếc mắt một lượt các tờ báo, thấy tờ nào cũng có ảnh của Minh Minh thật to, với hàng chữ "Vợ ghen tương bắn chồng." Nàng đọc chi tiết bên trong mới hay Tschechow bị thương không nặng lắm, viên đạn xuyên qua một bên hông của hắn và được xe cứu thương đưa vào nhà thương cứu chữa kịp thời. Đương nhiên các tờ báo còn thêm dệt chuyện tình lam ly giữa cô gái Việt Nam với đảng viên cao cấp của nhà nước...

Lyly thầm nghĩ, nếu Tschechow còn sống, chắc chắn hắn nói rõ nàng không phải là Minh Minh. Nếu hắn không nói ra, là cố ý đánh lạc hướng báo chí để tránh dư luận, vừa để phe CIA không đề phòng.

Nàng nói ý nàng với người chủ tiệm may. Ông ta cười nhẹ:

- Tôi cũng nghĩ như cô. Bây giờ cô chịu khó ngồi yên trong buồng này. Tôi đi ra ngoài một lúc sẽ cho cô biết kết quả việc trở về Phần Lan.

Hơn hai giờ sau ông ta trở lại, sắc mặt buồn thiu, cho Lyly hay tin vợ chồng bác sĩ Wladimir, bác sĩ Solschenizin và cô Y tá trong nhà thương đều bị bắt. Con đường ra biên giới Phần Lan lại bị kiểm soát kỹ. Phi trường, nhà ga, các cửa Métro đều có cảnh sát và KGB. Ông nói:

- Tình trạng này cô không thể rời Nga bằng ngõ Phần Lan, mà cũng chưa thể lộ mặt ra đường. Chờ ít hôm nữa xem sao?

Lyly nghe nói thế rầu rĩ ra mặt, không nói năng gì. Hai ngày liên tiếp nàng ở trong gian phòng đó không thấy bóng mặt trời, gần như nhà tù kín, tối giờ ăn chủ tiệm may đem thức ăn vào và trò chuyện với nàng giây lát.

Qua ngày thứ ba ông ta mang thức ăn trưa cho nàng, có đem theo bộ y phục của đàn bà Ấn Độ, tức áo là một khúc vải dài sáu thước quấn tròn treo vào nhau, bảo với Lyly:

- Tôi nghĩ chỉ có y phục Ấn Độ hoặc Á Rập mới qua mặt được các đôi mắt cú vọ của KGB ở phi trường. Tối nay có chuyến bay Air India rời Moscou, nếu tôi lo được giấy tờ, cô sẽ lấy chuyến bay đó đi New Delhi.

Lyly thắc mắc hỏi:

- Tại sao ông không để tôi lấy Swissair về thẳng Suisse cho tiện?

- Như tôi đã cho cô biết, các ngõ phi trường, nhà ga, đường ra biên giới, v.v... đâu đâu cũng có KGB dòm ngó. Nhưng bộ y phục của đàn bà Á Rập hoặc Ấn Độ trước mặt đều có che mạn, mà theo phong tục họ, không ai được phép mở ra xem. Cho nên chỉ còn cách đó để cô qua được mặt KGB ở phi trường. Đương nhiên cô ăn mặc giả làm người Ấn, thì mang giấy tờ Ấn, lấy phi cơ Ấn mà trở về Ấn mới hợp tình hợp lý, không bị nghi ngờ.

- Ông tính như thế thật là hay.

Ông ta mỉm cười hỏi nàng:

- Cô biết hóa trang giống đàn bà họ chứ? Bộ áo này cô biết cách mặc không?

Lyly gật đầu:

- Tôi có du lịch ở Bombay và New Delhi nhiều lần nên cũng biết sơ qua về cách ăn diện của phụ nữ họ. Cần nhất là phải có đủ đồ trang sức của...

- Tôi đã có sẵn cho cô ở đây.

Ngắt câu nói của Lyly kèm với nụ cười, đồng thời người chủ tiệm may trao cho nàng một vali nhỏ. Bên trong nào vòng vàng, lược vất, phấn sáp, khăn đội đầu, mạn che mặt, v.v... không thiếu món chi. Ông ta căn dặn thêm:

- Khoảng bốn giờ chiều nay tôi trở lại đón cô. Nếu không có gì trục trặc. Mong rằng cô hóa trang khéo léo, ăn mặc sẵn.

- Vâng, tôi sẽ không quên lời ông dặn.

Đúng giờ hẹn, ông ta trở lại thấy Lyly trong lớp Ấn Độ, ông giật mình kêu lên:

- Trời ơi! Nếu không phải chính tôi bảo cô cải trang, chắc tôi không nhìn ra cô là ai!

Thật thế! Trong lớp áo quấn tròn treo nhiều màu của phụ nữ Ấn Độ, tóc cài trâm vất lược, cổ và tay đeo dây vòng vàng, mặt trang điểm thật đậm, đôi mắt to đen lay láy, lại thêm giữa trán còn vẽ một nốt đỏ như đàn bà Ấn và một tấm mạn bằng the cùng màu áo che từ dưới phần mắt, Lyly hoàn toàn biến thành một cô gái Ấn Độ cho đến nỗi chính nàng không nhìn ra mình khi soi gương!

Chủ tiệm may ngắm nghía nàng một lúc, bỗng bật cười:

- Nhất định cô qua mặt bọn KGB! Chỉ lo nếu chúng giả vờ hỏi tiếng Ấn với cô, cô không hiểu mà trả lời thì phiền phức. Nhưng tôi hy vọng bọn chúng không ai nói được tiếng Ấn.

Lyly cười nhỏ:

- Ông chớ quá lo! Tôi tuy không nói được nhiều, nhưng vài câu thông thường tôi hiểu và nói được.

- Sao? Cô biết cả tiếng Ấn à?

Thấy ông ta trở mắt ngạc nhiên tỏ vẻ mừng rỡ, Lyly mỉm cười:

- Tôi là người đi du lịch đây đó, mỗi khi đến nước nào tôi học dăm ba câu để giao thiệp sơ sài với người địa phương. Vì vậy mà tiếng Ấn tôi cũng hiểu và nói chút chút. Đương nhiên toàn quốc có 500 thổ ngữ khác nhau, nhưng tiếng Hindou là tiếng thông dụng nên tôi chỉ biết tiếng Hindou.

- Nếu thế thì cô có thể bình yên rời Moscou chiều nay. Đây là thông hành, vé máy bay và hành lý cho cô.

Vừa nói ông ta vừa trao cho nàng một vali nhỏ và thông hành màu xanh của giới ngoại giao Ấn, cùng vé máy bay.

Lyly mở ra xem, thấy tên Mrs. Nanya Rammath, vợ của Đệ Nhất Tham Vụ tòa Đại Sứ Ấn Độ tại Moscou.

Nàng thở ra nhẹ, nhủ thầm:

- Đây là cái tên thứ tư ta mang trong chuyến đi này. Nếu còn sống sót trở về tới Suisse thì quả thật là một chuyến đi lịch sử.

Chưa có lần nào Lyly cảm thấy xoắn xang lo lắng trong lòng như lần này. Bởi vì nàng thừa hiểu nàng còn ở trong phần đất cộng sản phút nào, hiểm nguy còn có thể xảy ra. Bỗng nhiên nàng nhớ tới vợ chồng bác sĩ Wladimir và bác sĩ Solschenizyn. Giờ này có lẽ họ đang bị tra khảo trong nhà tù. Nếu họ không bị giết ngay thì họ cũng bị đẩy đến vùng Sibérie. Cuộc đời của nhà bác học tài trí ấy còn đâu nữa?

Nước mắt nàng chọt nhiều từng giọt, từng giọt... Chủ tiệm may lấy làm lạ, hỏi giọng lo âu:

- Cô sao vậy?

Lyly lắc đầu, lấy tay quệt nước mắt mỉm cười gượng gạo:

- Xin lỗi! Không có gì! Tôi nhớ đến vợ chồng bác sĩ Wladimir!

Nhưng nàng nhắc đến bác sĩ Wladimir, ông ta thờ dài. KGB chưa bắt hết trọn ổ gián điệp của CIA trên phần đất này, nhưng không có nghĩa là không có ngày ông gặp cảnh bác sĩ Wladimir. Nhưng trên thế gian này, không riêng những người điệp viên, mà những ai muốn làm cách mạng, muốn chống lại một chế độ bạo tàn áp bức, đều đã soạn sẵn cho mình một cái chết lý tưởng.

Hai người ngồi im, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Chợt có tiếng gõ cửa. Người chủ tiệm may giật mình đứng lên bảo Lyly:

- Có người đến rước cô đưa ra phi trường Sheremetyevo. Tôi cũng theo ra đó với một người nữa, nhưng chúng tôi ngồi xe khác để tránh sự lưu ý của KGB. Bây giờ tôi xin giả từ cô. Chúc cô nhiều may mắn.

Lyly nói cảm ơn và cũng chúc lại, rồi theo ông ta ra ngoài. Trước cửa tiệm may có sẵn một chiếc xe CD, tức xe của ngoại giao đoàn Ấn, nhưng tài xế là người Nga. Hắn không hỏi lời thôi, mở cửa cho nàng ngồi băng sau và vọt đi. Lyly đoán xe mang bằng số giả và tài xế là CIA.

Nàng thầm phục tổ chức cơ quan tình báo của Mỹ trên xứ này thật xảo diệu và nhanh chóng.

Vì thành phố lớn, phi trường xa ba mươi cây số, nên nửa giờ sau mới đến nơi. Người tài xế đưa Lyly đến quầy vé của hãng hàng không Air India rồi chào từ giả nàng.

Giờ ấy có nhiều chuyến bay rời Moscou nên hành khách đông đảo, người người qua lại nườm nượp, nhưng Lyly lưu ý thấy cảnh sát và KGB đứng rải rác khắp nơi. Nàng lo xong thủ tục với hãng máy bay thì đi đến phòng chờ đợi của hành khách. Lúc ấy nàng mới thấy ông chủ tiệm may và một người đàn ông

khác đứng lấp ló đằng xa đưa mắt chào nàng. Lyly đưa mắt chào lại.

Độ năm phút sau tới giờ hành khách trình vé máy bay để lên phi cơ. Thành linh có hai người Nga ăn mặc thường phục từ xa chạy tới, chặn ngay cửa ra máy bay xét giấy tờ mọi người. Đàn ông họ cho qua dễ dàng, nhưng đàn bà thì bị nhìn mặt và chất vấn. Lyly nghĩ, có lẽ cơ quan phản gián Nga đã được nguồn tin nàng trốn ra ngoài trong lớp đàn bà Ấn, nên giờ chót mới chạy tới đây kiểm soát.

Hành khách trên chuyến bay này có Ấn Độ, Ả Rập, Tích Lan, Nga và một số dân nước cộng sản Đông Âu, nhưng hầu hết là nam hành khách, đàn bà chỉ độ mười người, mà người Ấn hay Ả Rập ngày nay chỉ có đàn bà quý phái mới che mặt. Cho nên ngoài Lyly, chỉ có một người đàn bà nữa che mặt. Họ không nhìn mặt được nên xét giấy tờ. Đến lượt Lyly, có lẽ bọn chúng thấy nàng đúng hình dạng nghi ngờ, nên hai tên KGB cứ bàn tán với nhau. Lyly lắng tai nghe tên nọ nói với tên kia:

- Cứ theo hình hài thì người này khả nghi lắm. Tốt hơn nên ra lệnh cho bà ta dỡ mặt ra cho chúng ta nhìn mặt.

Tên kia phản đối:

- Không được đâu! Ta không có quyền buộc đàn bà xú họ cho xem mặt, nhất là bà này là phu nhân của giới ngoại giao.

- Có đúng là vợ đệ nhất tham vụ tòa Đại Sứ không? Hay giấy tờ giả mạo?

- Nếu đồng chí nghi ngờ, ta điện thoại đến Tòa Đại Sứ báo họ xác nhận. Vì tôi cũng có thắc mắc tại sao chồng bà ta không tiễn đưa ra phi trường. Đàn bà họ đi đâu ít khi đi một mình.

Nói xong câu này tên nọ chụp ngay điện thoại trước bàn giấy của nhân viên Air India, nhưng hẳn không biết số điện

thoại của Tòa Đại Sứ Ấn nên phải quay hỏi thăm nhà Bưu Điện.

Trong lòng hết sức kinh hãi, Lyly định ninh chuyến này mình sẽ lọt vào tay bọn KGB, vì chắc chắn CIA làm giấy tờ giả mạo cho nàng, Tòa Đại Sứ Ấn không biết gì, sẽ phủ nhận nàng là người của họ.

Đang lúc khẩn trương, Lyly chưa biết nên bỏ chạy hay đứng đó, nàng liếc nhìn người chủ tiệm may, thấy sắc mặt ông ta tái ngắt, thì cũng đoán được tình trạng hiểm nguy của mình. Thành linh máy phóng thanh của hãng Air India vang vang:

“Yêu cầu tất cả hành khách của Boeing 747 Air India đi New Delhi lập tức lên phi cơ.”

Tên KGB vừa tìm ra số điện thoại của Tòa Đại Sứ Ấn, chưa kịp quay thì Lyly được cô Hôtesse kéo đi.

Ngồi yên chỗ trên phi cơ rồi Lyly vẫn chưa an tâm. Mãi đến khi máy bay cất cánh nàng mới thở phào. Từ đó suốt cuộc hành trình nàng như người bệnh, hồn xác ngầy ngật vì mấy ngày sau cùng thần kinh căng thẳng, ăn ngủ ít. Nàng ngả đầu trên ghế, tưởng nhớ đến những việc xảy ra, nhớ đến giờ phút hãi hùng trước mũi súng của Tschechow... Tự nhiên nước mắt nàng ứa ra, mà không hiểu vì sao mình khóc?

Vừa đặt chân xuống phi trường New Delhi, Lyly nghe từ máy phóng thanh vang vang:

- Mrs. Dumas! Mrs. Dumas! Vui lòng đến phòng chờ đợi của hành khách hãng Swissair ở tầng lầu hai. Có người muốn gặp.

Câu nói được lặp tới lặp lui nhiều lần. Lyly thăm đoán CIA

trên xứ này đã bắt được liên lạc ngay với nàng, nên hối hả đi tìm phòng chờ đợi của hãng Swissair ở phi trường Delhi. Cũng may nàng không có hành lý gì ngoài chiếc vali nhỏ xách tay, mà người chủ tiệm soạn cho nàng vài bộ y phục Ấn, để phòng hờ bị khám xét ở phi trường Moscou.

Phi trường Delhi người đông như kiến, nhưng có lẽ số hành khách lấy phi cơ ít hơn số người Ấn tiến đưa và dù là tòa nhà có máy lạnh, mà người đông và sức nóng của khí hậu bên ngoài hừng hực, khiến cho Lyly ngọt ngọt khó chịu, tưởng chừng không đủ sức bước tới!

Tim được phòng chờ đợi của hành khách hãng Swissair, Lyly xô cửa bước vô, bỗng có một cô gái nhào tới ôm nàng khóc sướt mướt và một người đàn ông mặt mày ủ rũ, thần sắc bơ phờ đang ngồi trên ghế, cũng vội vàng đứng lên kêu khẽ:

- Cô Lyly!

Hai người ấy không ai khác hơn là Tuyết Vân và Trụ Cờ Vàng. Không tưởng tượng được là Chef và bạn từ Washington đến tận xứ này đón mình, Lyly cảm động rưng rưng nước mắt. Bao nhiêu oán hận Chef trong những ngày ở Moscou y như nàng đã quên mất. Nàng nhủi vào lòng Chef sụt sùi khóc...

Trụ Cờ Vàng dìu nàng đến ngồi nơi chiếc ghế dài, rồi ông cũng ngồi ầu sầu một bên không nói tiếng nào. Trong khi Tuyết Vân sụm dưới chân bạn mếu máo kể:

- Chị biết không, chị đi rồi Chef ở nhà không ăn không ngủ, ầu sầu khốn khổ. Sau cùng Chef mới thú thật cho em biết rõ, công tác chị phải làm ở Moscou là làm vợ một tên Nga... Em nghe Chef nói thế thì thương xót chị vô vàn. Em trách Chef, em giận Chef... Nhưng chị hãy nhìn Chef coi, chị đi một tuần mà ông già hẳn đi, tóc bạc thêm! Chị... đừng khóc nữa... Chị... hãy gắng quên...

Lyly vụt ngẩng mặt lên, lấy tay lau nước mắt, nói:

- Chị đừng lo, em không việc gì đâu.

Nghe nàng nói câu ấy, sắc mặt đang ủ ê của Trụ Cờ Vàng hết sức rạng rỡ. Ông ta chồm tới hỏi giọng lấp bắp:

- Vậy ra cô... chưa bị hấn... làm gì chứ?

Lyly vụt vung tay tát lên mặt Trụ Cờ Vàng một cái khá mạnh, dùng dằng đứng lên, vẻ mặt hầm hầm:

- Bộ Chef tưởng Lyly chịu để hấn... hấn...

Nàng không nói tiếp, hai tay ôm mặt khóc òa. Cái khóc này một phần uất tức Chef đã biết mình phải làm vợ tên Nga mà bảo nàng đi, lại còn nghĩ nàng chịu làm vợ tên ấy, mà cũng khóc vì ân hận đã xúc phạm đến Chef của mình.

Trụ Cờ Vàng bị nhân viên mình tát một cái khá đau, song gương mặt ông ta khoan khoái còn hơn đứa trẻ được người ta cho kẹo. Ông ta hí hửng nói:

- Tôi biết mà! Con người như cô nhất định giỏi xoay sở, đâu để gì cho tên kia... động tới! Ha ha ha!

Sau câu nói là tiếng cười vang dội của ông, thiếu điều làm vỡ mảnh cửa kính. May mà giờ ấy không có ai trong phòng ngoài họ. Tuyết Vân và Lyly tuy đã nín khóc, xong lệ còn ướt mi, nghe tiếng cười của Chef cả hai cũng bật cười theo.

Bây giờ Lyly không khác gì con chim sơn ca, liú lo kể chuyện nọ chuyện kia cho bạn và Chef nghe, nhất là bữa ăn tối tại điện Cẩm Linh với vợ chồng Gorbachev.

Tuyết Vân nghe bạn kể câu chuyện quá lý thú, xen vào nói:

- Em dám chắc trong bọn mình không ai có gan và liều lĩnh như chị. Phải nói chị là nhân vật số một của CPQ. Chef không thể có một người thứ hai.

- Tôi cũng nghĩ thế. Tôi cũng rõ tài ba của nàng mới dám giao việc quan...

Câu nói của Trụ Cờ Vàng bị Lyly ngắt ngang:

- Thôi! Chef khỏi vượt ve kẻ này làm gì! Chuyến này không mắc mưu Chef nữa đâu. Đừng mong Lyly nghe lời dụ dỗ của Chef đi trượt tuyết, đi tắm biển. Cho dù Chef có cho... Lyly lên mặt trắng, cũng nhất định không đi!

Trụ Cờ Vàng cười hề hề một lúc mới lả chả nói:

- Tôi thề không sai cô đi đâu nữa. Chuyến này tôi gửi XL34 đi vào mặt khu gặp "Người Hùng Chiến Khu" để...

Ông cố ý bỏ lửng câu nói dở chừng và đưa mắt quan sát nữ nhân viên khả ái của mình. Lyly nào biết nàng sắp rơi vào bẫy của Chef? Bằng giọng cảm xúc, nàng hỏi:

- Chef nói sao? Có công tác ở chiến khu? Giáp mặt với Người Hùng Chiến Khu? XL34 đi xa có được không?

- Thật ra thì công tác này phải giao cho cô mới đúng. Nhưng vì tôi đã thề là không dám sai cô...

Lyly lại ngắt lời, sắc mặt xúc động tột cùng:

- Thề gì đâu? Chef cứ ra lệnh cho Lyly, việc gì nhắc đến lời thề vu vơ?

Mỗi sắc thái biến đổi trên gương mặt của nàng, cùng với giọng nói đầy xúc động của nàng khi nhắc đến Người Hùng Chiến Khu, không qua nổi đôi mắt tinh đời của Trụ Cờ Vàng. Biết cá đã ăn câu rồi, ông ta còn giả bộ nói:

- Tôi đã thề là không sai cô nữa, kéo không cô lại trách tôi. Và lại chính cô cũng không muốn đi đâu nữa mà!

- Ai trách Chef hỏi nào đâu? Người ta nói không đi là không đi trượt tuyết, tắm biển, chớ ai nói không chịu đi vào chiến khu

đâu?

- Có thật không? Có thật chuyến này tự cô muốn đi không? Nhớ là chính cô đòi đi chớ không phải tại tôi ra lệnh nhé!

Lyly nài nỉ:

- Chef chịu nhé! Cho Lyly đi chuyến này nhé!

Trụ Cờ Vàng chậm chạp gật đầu, rồi nghiêm giọng:

- Sẵn cô đang ở Delhi, qua Mã Lai rất gần. Ngày mai chúng tôi trở về Washington. Cô lấy chuyến bay của Mã Lai đi Pénang, rồi từ đó đi Trenganu nhập vào trại ty nạn. Mà thôi... Bây giờ chúng ta về Hilton ngơi nghỉ. Tối nay Tuyết Vân sẽ giao thông hành và vé máy bay cho cô. Và tôi cũng sẽ cho cô biết chương trình...

Nói xong câu ấy ông đứng lên đi ra cửa. Tuyết Vân và Lyly cũng lóit tóit theo sau. Lyly vừa đi vừa nghĩ:

- Té ra ông già đã sắp đặt sẵn chuyến đi của ta vào mặt khu. Vậy mà ông còn làm bộ nói đã cử XL34 để ta phải năn nỉ ông đòi đi. Thật ta ngu quá! Rốt cuộc cũng mắc mưu ông già! Tức ơi là tức!

Nàng nghĩ là nghĩ vậy, nhưng trong lòng hạnh phúc vô ngần, vì không bao lâu nữa nàng sẽ đối diện với con người nàng yêu và hằng mơ ước có ngày cùng chàng tao ngộ.

Nỗi khổ lòng của chuyến đi Moscou vừa qua như quên hết, Lyly mừng tượng chuyến đi sắp tới với nhiều hoa mộng...